

Over vergaderen ó gelijk heb je niet, gelijk moet je krijgen

In de gemeente kun je soms opzien tegen vergaderingen. Een voorganger kan hem knijpen voor een raadsvergadering over een heet hangijzer. Menig trouw gemeentelid blijft thuis als de gemeentevergadering zich moet uitspreken over een zaak waarover de meningen zeer uiteenlopen. Om zenuwen en geloof in broederlijke liefde te sparen.... Vergaderingen zijn vaak moeilijk. Omdat sommigen - en vaak niet de slechtsten! - het zo moeilijk hebben met hun gelijk. Je kunt een mening hebben. Je kunt een opvatting huldigen. Je kunt ergens van overtuigd zijn, zelfs heilig van overtuigd zijn. Dat is goed. Zonder leden met overtuiging komt een gemeente nooit uit haar vragen. Maar al onze meningen, opvattingen en heilige overtuigingen staan onder Paulus' woord: *ō*Onvolkomen is ons kennen*ō* (1 Cor. 13:9, 12). Wij kennen maar ten dele. Er wordt wat afgepraat - met de bijbel in de hand - over open of gesloten avondmaal, over de plaats van de vrouw in de gemeente, over.... noem maar op! En na een goed betoog van de één, merkt een ander op: Ja, maar dat was maar één kant van de zaak! Er zitten blijkbaar meerdere kanten aan de zaken waarover wij moeten beslissen. Ook meerdere Bijbelse kanten. Ons kennen is maar ten dele. De enige die de gehele zaak overziet is Christus. Als de gemeente van Jezus Christus in vergadering bijeenkomt heeft niemand gelijk. Ook degene die in de discussie het verlossende woord zal spreken heeft geen gelijk. Bij het binnenkomen in de vergaderzaal heeft hij zijn gelijk ingeleverd. Hij heeft het gelegd in de handen van de Heer der gemeente. Om het in de loop van de vergadering van Hem terug te ontvangen.

In de politiek is het bovenstaande baarljke nonsens. Aan het begin van een politieke vergadering je gelijk uit handen geven is politieke zelfmoord. In die arena moet je je gelijk tot het laatste vasthouden: argumenterend, manipulerend met feiten en mensen, dreigend, bluffend, doordrammend. De besluitvorming in de gemeente van Jezus Christus is fundamenteel anders van aard dan de politieke besluitvorming. Nou ja, dat kan en mag ze zijn! In de gemeente is het gelijk niet in mensenhanden maar in Christus' handen. Dat moet je als gemeentelid ter vergadering serieus willen nemen door er van af te zien je argumenten met allerlei vormen van menselijke kracht bij te zetten. Door niet te dreigen met bedanken of scheuring, door niet op de emotionele toer te gaan, door niet heilig verontwaardigd te worden. Iemand zei na een gemeentevergadering: *ō*Ik had ook iets willen, zeggen. Maar toen X gesproken had durfde ik niet meer*ō*. Gelijk in mensenhanden verwordt snel tot een wapen dat anderen monddood maakt.

In de gemeente is het gelijk in Christus' handen. Dat houdt in, dat het gelijk op de wijze van Jezus tot overwinning komt. Jezus had zijn leven lang gelijk tegenover mensen. Hij had gelijk tegenover Kajafas, tegenover Pilatus: Hij was inderdaad Gods Zoon. Maar Hij zette zijn gelijk geen menselijke kracht bij. Hij ging niet discussiëren met zijn rechters. Hij zweeg. Hij gaf zijn gelijk uit handen. Pas na zijn dood - toen Jezus zijn gelijk geheel in Gods handen had gelegd - kreeg Hij gelijk. De romeinse hoofdman kwam tot de belijdenis: *ō*Inderdaad, deze mens was rechtvaardig*ō* (Luc. 23:47). Met Pasen stelde God zijn Zoon triomfantelijk in het gelijk. Door Jezus uit de dood op te wekken verklaarde God zelf dat Hij inderdaad zijn Zoon is (Rom. 1:4). Het gelijk in Jezus' handen leggen betekent dat je je gelijk op de wijze van Jezus zijn loop laat nemen. In Jezus' handen komt het gelijk van een overtuiging via prijsgeving en offer tot zijn doel. De 16^e-eeuwse doperse leider Hans Denck nam deze notie op zijn eigen wijze serieus. Hij schrijft, dat je in een gemeentelijke discussie steun moet zoeken bij de zwakken en onaanzienlijken. Politiek gezien betekent dat je eigen kansen bederven. Geestelijk zit er een diepe waarheid in.

Olof de Vries